

FOLK OG LAND

NR. 21 — 17. ARGANG

LØRDAG 2. NOVEMBER 1968

LØSSALG Kr. 1,50

SIEGFRIED:

Presserøret omkring lektor Hoaas og Nasjonal Ungdomsfylking

Nødvendig riktigstilling fra vår side: Hoaas' politiske retningslinjer har intet med Nordisk Folkereisnings å gjøre

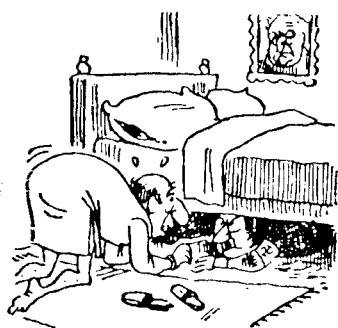
Men det er grunn til å følge utviklingen med interesse.

Vi nevnte i forrige nummer en brosjyre utgitt av lektor Olav Hoaas, som mange sikkert vil huske fra det oppstyr det ble omkring ham da han for noen år siden virket som lærer ved lærerskolen i Bodø og medlærerne sa opp sine stillinger i protest mot den politiske oppfatning han gav uttrykk for og som de kalte for «nynazistisk». Det ble bragt på det rene at Hoaas ikke hadde drevet noen utilbørlig undervisning selv målt med nydemokratiets mål, og etter at også elever og foreldre hadde gitt uttrykk for tillit til Hoaas, mannen Kirke- og Undervisningsdepartementet seg opp til å ta avstand fra de lærere som truet med slik politisk streik. Men sørget senere for å få ham fjernet på annet grunnlag.

Så har det vært stille om lektor Hoaas helt til det store ramaskrik nå påny er reist i den ensrettede dagspresse, der som kjent alltid hyler på kommando og på vegne av et nydemokrati som det tydeligvis må være noe iveien med siden det alltid er i fare og trues både av ildsprutende røde kommunister, av anarkister og hva naturligvis verre er, av «nazister». I denne siste bås plaseres som kjent alle som ikke er villig til ustanselig og alltid å lefle med de venstre-radikale undergravningsmenn som har bukten og begge endene her i landet. Og dukker det frem slike folk og krever den grunnlovsfestede ytringsfrihet, så hyles det da opp i pressen fra det ytterste venstre til de aller mest lyseblå (øyede) Høyre, som ikke engang våger å være konservativt lenger, men spiller en ynkelig rolle som et slags halvsozialistisk folkeparti.

Og i forbindelse med brosjyren til lektor Hoaas steg det unisone nydemokratiske pressehyet mot himlen som aldri før, og som alltid ledsaget av nok så åpenlyse trusler mot forfatteren.

Og Bondeviks departement er naturligvis på plet-

Kan en viss mann ha gjemt seg under sengen til lektor Hoaas?

ten når hylet lyder og skal «granske» lektor Hoaas og hans undervisning påny. Lektoren er nå ansatt ved Florø Gymnas og pressen har naturligvis allerede varmet av rektoren der også. «Lektor Hoaas har satt skolen i et uheldig lys», sier rektor Lyslo til MORGENPOSTEN, som muligens i Sverre Muncks fravær? — har oppkastet seg til leder av det nydemokratiske felttoget mot Hoaas, og mot noen unge studenter og andre som er blitt så begeistret over de nasjonale synsmåter Hoaas gir uttrykk for at de også har slukt de politiske tåpeligheter i hans skrift rått og dannet en forening de kaller Nasjonal Ungdomsfylking.

Vi synes for vår del at det er oppmuntrende at det

fremdeles finnes ungdom i dette land som har selvstendige meninger og er uvillige til å trække i de røde Mao-spor sammen med alle de langhårede venstresradikale samfundsomveltere, ungdom som vil stå på nasjonalt norsk kulturgrunnlag og som trass i hva der har overgått forgjengere våger å stå åpent frem med sine meninger og å trosse hetsen og forfølgelsen.

Det samme gjelder naturligvis lektor Hoaas, som også er en ung mann, og som må være en idealist av aller reneste vann, selvom han tydeligvis mangler politisk erfaring og evne til å vurde rekkevidden av de politiske planer han legger frem i siste avsnitt av brosjyren.

ARBEIDERBLADET vet å fortelle at «Ideologisk har Nasjonal Ungdomsfylking mange likhetpunkter med Nordisk Folkereisning som Vidkun Quisling startet i 1931 og som senere gled over i Nasjonal Samling.» Vi er ikke helt klar over hva de unge nasjonale studenter mål er, men går de i Nordisk Folkereisnings spor, så har de iallfall et godt forbilde — adskillig bedre enn de politiske retningslinjer lektor Hoaas legger frem i slutten

(Forts. side 6)

Ny bok om og Dagblad-besøk hos «Gulosten»

Han var Haakon VII's gode venn og var på Slottet et dusin ganger!

GULOSTEN — «20 år etter».

Det er vel noen av våre lesere som har lurt på hvor det er blitt av mannen som myrdet de to vergeløse tyske krigsfanger, kong Haakons gode venn og protesje GULOSTEN. En har jo heller ikke hørt noe om at han har havnet i politiets klør i de siste år, men så begynner han jo også trekke på årene.

Nå ser vi i DAGBLADET, der som kjent alltid er foran, at en i nær fremtid kan vente en bok om denne storartede krigshelten. Det er den gamle AKTUELL-mannen Bjørn Bjørnsen som skal gi ut boken han har skrevet på eget nystartet forlag. Og begeistringen i DAGBLADET er som rimelig kan være

stor. Bladet beretter over en hel side om «spritsmugleren (m. m. m.) som vant Kongens tillit» og har en ikke trodd på det norske monarkiet før, så må en da gjøre det etter disse gløtt bak kullissene.

Det fremgår av bladets beretning at GULOSTEN nå lever i Horten i smukke og borgerlige omgivelser og at han har lagt de onde gjerninger på hyllen. Han er til og med gift påny trass i at sorgen over den første kone etter sigende ledet ham til å myrde de to tyske krigsfanger som ikke ville gi ham brennevin. «Det ble ikke reist tiltale», anfører bladet. «I alle årene siden, er det bare et par ganger Andersen (som Gulosten heter) har hatt besøk av politiet. To ganger blir han frifunnet av retten etter arrestasjoner.»

Men så har han da også hatt mektige velyndere, såsom Haakon VII. Om det beretter DAGBLADET bl. a.:

Det var Andersens krigsinnsats som gjorde at Kong Haakon fattet interesse for den forhennevende «Gulosten». Kongen gav ham først høytidelig audiens deretter gikk de ut og spiste middag, og Kongen må ha frydet seg kostelig over den sjarmerende mannen, samtidig som han må ha fattet sterk tillit til Andersen. Kongen bemerket i London: «Ham ska vi s'gu gøre noget for naar krigen er slut.»

— Og det løftet holdt Kongen, sier Johs. Andersen. — Han støttet meg økonomisk med til sammen 52 000 kroner for å finansiere en trevarefabrikk i Norge etter tyskernes kapitulasjon.

«Gulosten» mener at han må ha vært minst 10—15 ganger på «Slottet», én gang sammen med fru Hertha, og han har brev fra Kongen i sine gjemmer. Andersen forteller at da han i slutten av 1940-årene prøvde å få kjøpe en stor tyskerbrakke for å bygge seg hus av den, kom det brev fra Kongen til motvillige lokalmyndigheter: Det er hans Majestets ønske at Johs. S. Andersen får overta brakken!

En rørende episode, som forteller meget om Andersens nesten mystiske sjarm — og også meget om Kongen. — Et fint menneske, en fin monark, sier Johs. S. Andersen.

(Forts. side 7)

Pressen overgikk seg selv i demokratisk bestyrrelse.

Stortingsvalgene 1953—1965 og 1969

Der henvises til den statistikk, som er inntatt her i bladet nr. 8-20/4 og nr. 13-14-20/6-d. å. fra stortingsvalgene.

Selvom der ikke foreligger noen statistikk for 1953—57 og 61 over fordelingen av de siste 20 mandater, som valgkampen dreier seg om, så gir det foreliggende materiale en pekepinn m. h. t. hva de konkurrerende partier kan regne med som normalt, når der kun stemmes partipolitisk, og hva NS kan oppnå ved som i 1965 å delta i valget etter en bestemt linje.

De borgerlige hadde tilsammen

De sosialistiske
partier

1953	48 pst. av velgerne og 47 pst. av mandatene	52 pst. og 53 pst.
1957	48 » — » — 47 » — » —	52 » » 53 »
1961	48 » — » — 50 » — » —	52 » » 50 »
1965	49,5 » — » — 53 » — » —	50,5 » » 47 »

«Styringstillegget» følger således normalt velgerflertallet. Nå kan de konkurrerende politiske partier fundere over grunnen til at det i 1965 uventet ikke gikk slik, og om hvem som får styringstillegget i 1969.

Olaf Holm.

ALFRED DALE:

Kristenfolkets dom

I hverdagens trivialiteter, i livets skjebnesettende handlinger kler vi oss av, og blir avkledd. Under okkupasjonen kledte vi oss av, etter freden ble vi avkledd og den skyldbyrde samfunnet la på oss har vi båret til denne dag.

Det norske kristenfolk blottet seg under okkupasjonen, i juli 1945 kledte de seg fullstendig av ved skriftet: Folkedommen over NS. Forfatteren skriver selv: «Der har vært såpass meget uklare angående hva der vil være «Kristelig» opptreden, at det kan være grunn til å skissere linjer som tar utgangspunkt i kristen grunninnstilling». Folkedommen over NS var og er kristenfolkets røst i tiden, den er de kristnes ja og velsignelse til det som skjedde og det som fremdeles varer ved.

For de kristne gis der etter min mening tre kategorier: Guds vilje, synd og syndernes forlatelse. Min hovedinnvending mot skriftet, det som opprører meg, er at det på en snedig måte sammenblander kristen lære og moral med verdslig politikk og strafferett, og det som gir skriftet dets store bærekraft og styrke er at sammenblander var kirkens og kristenfolkets ubestridte leder.

Blant oss var og er oppfatningen den at skriftet var forfatterens høyst personlige og hatefulle utfall mot oss som var samlet inn, satt i fangenskap og skulle stå tilrette. Jeg mener at dette

syn er feilaktig. Kristendommen er først en lærebygning med tilsig fra så mange kanter, for å nevne noen: fra Kristus, fra apostlene, særlig Paulus, kirkefedrene, den kirkelige tradisjon. I læren kan en snart legge hovedvekten på ett punkt, ett skriftsted, snart på et annet punkt, alt etter den konklusjon en stevner mot. Dermed er kristendommen liv, læren satt om i handling.

Kunne vi etter kristenlivet i Norge i dette århundre vente oss noe annet enn Folkedommen? Jeg mener nei. Grunnleggeren av folkets kristenliv, Hans Nielsen Hauge, var i liv som i lære, saktmodigheten og tålmodigheten. Forfølgelse, forhånelse, domfellelse og fangenskap bar han med en indre kraft som er bortimot ufattelig for oss nåtidsmennesker. Men Hauge og hans haugeanere fikk etterkommere, med all sin kraft kastet de seg inn i kampen for den rette og rene lære, deres liv ble bedehuset og sangen: «Hvor salig er den lille flokk som Herren kjennes ved». I denne kamp kom der inn et moment av politikk og jus, ja av maktbegjær og rettshaveri. Intoleranse og personforfølgelse var slett ikke ukjent. Her var Hans utvalgte flokk, de andre, fienden, synderne var underkastet dommen og den evige død.

Med denne rustning møtte kristenfolket krigen og okkupasjonen. I denne ånd møtte de oss etter krigen.

«Heroes of Telemark»

Fra vår Londonkorrespondent.

Under omtalen av professor Otto Hahns død — Hahn var som kjent den tyske nobelprisvinner som først splittet uranatomet og oppdaget den prosess som gjorde atombomben mulig — gjorde britisk presse det helt klart at det sterkt oppreklamerte britiske raid mot Norsk Hydro i februar 1944, hvorunder noen nordmenn assisterte, var en nytteløs operasjon sett fra et militært synspunkt.

For eksempel Daily Telegraph, som 29. juli skrev:

«Krigen 1939-45 begynte og med den vokste den allierte bekymring for at Hitlerregimet ville ta ibruk den nylig oppdagede atomenergi. Men de tyske ledere og de tyske vitenskapsmenn kunne ikke få istand et samarbeide i den omfattende utstrekning som atomarbeidet krevet. Det ble gjort mange småforsøk, men i 1945 hadde intet nådd utenfor laboratoriestadiet.»

Dermed er også propagandafilmen «The Heroes of Telemark» redusert til hva den i virkeligheten er — en diktning.

Når det forholder seg slik kan en undres på hvorfor prins Philip ble tillatt av sine rådgivere å overvære premiøren i London. Siden han har sans for vitenskap så kanskje han bare ville ha seg en god latter!

Nekrologene over professor Hahn kom sannelig beleilig til å korrigere den absurde påstand i Quislingfilmen «The Patriotic Traitor» (vist i britisk fjernsyn 20. og 25. juli), som hevdet: «Norsk Hydro var basen for tysk atomkrigsprogram».

ph.

Det var således ikke nye grunntanker Folkedommen bar frem, det var bare kristenfolkets grunnsyn og praktiske livsførsel som her ble tolket i en bestemt situasjon. Kristenfolket hadde kjempet sin kamp, Folkedommen var det siste og avgjørende støt.

Skriftet fremhever og understreker vår alles fellesskyld i forbrytelsen, alle medlemmer av NS måtte straffes på grunnlag av fellesskylden.

Fellesskyld: Med dette vil jeg understreke kristenfolkets fellesskyld i at Folkedommen så dagens lys dengang og har stått aldeles uimotsagt til denne dag.

Også i England fungerer rettsvesnet fremdeles

Og bøyet seg for vitenskapelige kjennsgjerninger,
om rasespørsmålet

Fra en britisk forbindelse har vi mottatt det etterfølgende, som bør kunne påregne interesse hos våre lesere:

I mars 1968 ble fem briter anklaget ved Lewes lagmannsrett, Sussex, England som alminnelige forbrytere, tiltalt etter den uanstendige og anti-britiske Race Relation Act med «hensikt å skape hat mot en del av folket særpreget ved annen farve enn hvit». Etter en fire dagers rettssak avsa juryen en enstemmig kjennelse «Ikke skyldig» og de tiltalte ble frifunnet.

Anklagen skrev seg fra utgivelsen og distribusjonen av et blad med titlen «The Southern News», utgitt av The Racial Preservation Society, som inneholdt vitenskapelig bevis for arvelige raseforskjeller og det skadelige ved raseblanding, kjennsgjerninger som med hensikt er blitt holdt tilbake fra den britiske offentlighet av alle propagandaorganer, d. v. s. de hjernevaskede media slike som TV, radio og den «britiske» presse, både lokal og nasjonal. På grunn av disse iboende og uforanderlige raseforskjeller, krevet bladet repartering av alle afro-asiatiske folk som hadde strømmet inn i the United Kingdom etter vedtagelsen i 1947 av British Citizenship Act.

Forsvaret hadde innkalt eksperter til å understøtte de biologiske sanheter som var fremlagt i bladet og et eksempel på dette er gitt nedenfor.

Dr. Gayre, den fremragende antropolog, erklærte da han ble eksaminert av forsvarsadvokaten, Sir Joseph Moloney, at de synspunkter som det var gitt uttrykk for i «Southern News» var i fullstendig overrensstemmelse med den klassiske antropologiskoles og ble fullstendig understøttet av vitenskapelige kjennsgjerninger. Bladet kritiserte med rette Boasdoktrinen i biologien, som var falsk og bygget på de for lengst diskriminerte Lamarck-teorier om ervervede rasekarakterer.

Det er grunn til å merke seg at aktoratet ikke la frem noe bevis til gjendrivelse av disse eller andre vitenskapelige kjennsgjerninger som ble bragt frem i lyset under rettssaken. Disse kjennsgjerninger forkaster fullstendig de synspunkter på rase som stadig doseres og utbres av

slike organisasjoner som United National Education, Social and Cultural Organisation (UNESCO) og så villig publiseres av den prostituerte «britiske» presse, radio, TV og religiøse organisasjoner.

Det er synspunkter basert på den foran nevnte Boasdoktrine, som er blitt tatt imot entusiastisk av de forutinntatte, omvendte rasehater, de blåøyede, forvirrede liberale etno-masochister som danner en høyroestet minoritet i ethvert hvitt samfund.

Frifinnelsen bekrefter ikke bare en fribåren brites rett til å komme med fair kommentarer til spørsmål av vital offentlig interesse (en rett som de onde arkitekter av Race Relations Act søkte å ødelegge), men avsløret fullstendig det kriminelle bedrag som praktiseres av regjering, politikere av alle partier og pressen overfor innvånerne i et stort europeisk land.

Den foran nevnte dr. Gayre, er en skotsk adelsmann og vitenskapsmann, professor, oberstløytnant, redaktør av «The Mankind Quarterly», en vitenskapelig publikasjon som beskjeftiger seg med etnologi, arvelære, etno-psykologi, demografi og antropogeografi. I 1954—56 var han professor i antropologi ved universitetet i Saugor i India og har også hatt en rekke andre funksjoner i vitenskapsverdenen. Han er en av de få vitenskapsmenn som ikke tuter med dagens ulver, men som våger å si at rasene ikke er like, men forskjellige.

So.

Månadsbladet
FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 25,—. Postgiro for bladpenger 80 821. Provenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19.30.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Paragraf 100 krenkes igjen

I Grunnlovens paragraf 100 heter det så smukt at «Frimodige Ytringer, om Statsstyrelsen og hvilkensomhelst anden Gjenstand, ere Enhver tilladte.» Og storparten av det norske folk svever vel i den formening at paragrafen fremdeles gjelder og ikke er jokset bort som så meget annet i Grunnloven av maktglade partipolitikere og deres kobbel av pressehyener.

Men det er nok bare tilsynelatende at denne selvsagte menneskerettighet holdes i akt og ære i et land som er så demokratisk at det vil være læremester for allverden. For hvilken hjelp er det i at paragrafen fremdeles fører en bortgjemt tilværelse mellom permene i Grunnloven når paradoksalt nok i første rekke den demokratiske norske dagspresse tyner livet av den sikkert og konsekvent.

Og hvem kan gjøre bruk av den demokratiske menneskerettighet når resultatet blir både økonomisk og annen forfølgelse, æreskjelling, tap av stilling og annet mere som demokratiet fører sin lumske krig mot menneskerettighetene med. For de meget demokratiske herrer i dagspressen de godtar ingen rett til meningsytring ut over det autoriserte syn.

Det siste eksemplet på dette har vi fått i forbindelse med den brosjyre som lektor Hoaas har utgitt og som vi omtaler på annet sted i dette nummer. Hoaas var naiv nok til å tro på grunnlovsparagrafen om ytringsfrihet, men han har sannelig fått vite hvor David kjøpte ølet. I samlet flokk har dagspressen kastet seg over ham for hans meningers skyld. Han har fått klistret på seg etiketten «nynazist», og når en vet hva et oppagitert folk legger i denne betegnelse, så er det sannelig en alvorlig nok beskyldning for en ung idealist.

Men ikke nok med det. Opphisset av pressehylet og formodentlig plaget av pressen til å uttale seg, har Bondeviks departement sluttet rekkene og gått til aksjon mot den formastelige som tror på gamle kasserte grunnlovsparafer. Lektoren skal «granskes», sier ekspedisjonssjefen.

Nå vil kanskje våre lesere huske at Hoaas har vært «gransket» engang før. Da var han ansatt ved Bodø lærerskole. «Granskingen» førte til at departementet fant det godtgjort at han ingen utilbørlig undervisning hadde drevet. Isteden fikk man ham fjernet etterpå under påberopelse av at han bare var konstituert. Nå er han imidlertid ansatt ved gymnaset i Florø gymnas. Og nå er han visst ikke konstituert lenger, så departementet kan vel ikke bruke den forrige metoden. Og altså da: ny «gransking» av det en allerede før har gransket og funnet iorden!

Det er visst ingen som har påstått at det som står i brosjyren til lektor Hoaas på noe vis skulle være straffbart etter norsk lov, så det er altså ikke det som er årsak til alt oppstyret. Det er simpelthen dette at man ikke liker lektorens politiske syn, og da gir naturligvis de norske hyperdemokrater en god dag både i grunnlov og menneskerettigheter. Da renner man dørene ned i departementet for å komme den formastelige tillivs, da spør man demokratisk uskyldsblått om det kan tenkes at Hoaas vil kunne få noen ny stilling i skolen etter dette, og da svarer en av de meget demokratiske embetsmenn i departementet med valne talemåter istedenfor å slå i bordet på demokratiets og meningsfrietens vegne.

For noen jammerlige kreaturer! Og for noen utro tjenere det norske demokrati har!

«Nansen-filmen et falsum!»

I ARBEIDERBLADET klipper vi dette innlegget, som tyder på at det dog finnes litt anstendighet igjen i dette land:

For en tid siden lurte jeg på om Nansen-filmen ville utelate Quislings rolle i hungerhjelpen til Sovjet: Jo, ganske riktig, ikke ett ord, ikke en bentydning! Man har i andre land gjort slike utvisninger til latterligbet. Stalingrad til Volgograd osv. La ikke dette bli til en vane her i landet også. Heldigvis har Norge filmet Sult av Hamsun. Unnskyld, det var et dansk-svensk samarbeid. Flere av deltakerne i den filmen spurte meg rett ut den gangen om vi nordmenn aldri kan glemme. Per Oscarsson, som til og med fikk en pris i Oscartevlingen, syns vi har gjort en stor urett mot Hamsun. Jeg har sagt det før og sier det på ny: Filmen om Nansen er et falsum.

Roy Harry Olsen.

FOLK OG LAND og Kiesinger

Herr redaktør!

Som tysk leser av Deres blad har jeg heftet meg ved en notis på side 8 i utgaven for 7. september, «Grovt skyts», som beskjeftiger seg med kansler Kiesinger.

Vet De at det ofte var en gåte for oss «N.S.-Verbrecher und Lager-Insassen» hvorledes tidligere prominente «N.S.-Verbrecher» hurtig ble løslatt fra leiren og fikk en meget mild behandling! Vi sa da også at de små henger man og de store lar man løpe. Men disse «store» hadde sine «forbindelser»! En av disse var Kurt Georg Kiesinger. Nå leser jeg i boken «The Secret Government of the United States» (av Mary M. Davison) at denne regjeringens «Bildberger Gruppe» blant sine medlemmer også teller Kurt Georg Kiesinger, og dermed er det da gitt et svar på notisen i Folk og Land!

I Bildberger-gruppen figurerer også andre interessante navn, både «tyske» og for eksempel skandinaviske. Jeg noterer meg Leif Hough, bankier, Norge og Hakon Christensen, direktør for Øst-asiatiske Compani, Kjøbenhavn.

F. K.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK OG LAND i 1969

Så nærmer vi oss årets slutt igjen og må begynne å tenke på bladets 18. årgang, som vi tar fatt på fra nyttår 1969. Med dette nummer følger en giroblankett for innbetaling av bladpengene, som vi ber våre abonnenter gjøre bruk av.

Som man vil ha sett av dagspressen skrikes det stadig om «bladdøden» her i landet og hovedargumentet mot å tillate et kvarters reklame pr. dag i Fjernsynet er tydeligvis hensynet til avisen, som vil miste 10—20 pst. av sine annonseinntekter ifølge de vises beregninger. Men hva så med FOLK OG LAND som omtrent ingen annonser har fordi vårt velsignede demokrati praktiserer den menings- og ytringsfrihet som er sikret alle i Grunnloven med trusler og press av enhver art slik at ingen våger å bruke disse menneskerettigheter? Skulle «bladdøden» true noen måte det være oss.

Det kom en rekke økede utgifter i år på grunn av lønnstillegg og annet som gir seg utslag overalt. Nå er også bladporten foreslått forhøyet, for de gråtende demokrater som frykter «bladdøden» slik at en ikke kan til-

late reklame i Fjernsynet de lar tydeligvis ikke den vens- tre hånd vite hva den høyre gjør.

Alt dette har bragt oss opp i et vanskelig dilemma. Skal vi prøve å dekke de økede utgifter med å øke bladpengene, eller skal vi forlate oss på at våre mange og gode venner blant abonnentene gir oss den nødvendige håndsrekning utenom bladpengene?

Av hensyn til dem som liten økonomisk evne har til å betale mere enn de hittil har gjort har vi blitt stående ved å beholde kr. 40,— som nominell pris for et vanlig årsabonnement i de nordiske land (for lukket omslag kr. 10,— i tillegg), men vi understreker så sterkt vi kan at dette ingenlunde er tilstrekkelig til å kunne holde driften gående som hittil. Vi stoler på at storparten av abonnentene nå som før gir oss en økonomisk støtte i tillegg til dette og vi minner i den forbindelse om at våre utgifter altså er øket adskillig siden vi ifjor rettet en lignende appell.

Hermed legger vi da bladets skjebne i lesernes hender.

Saken Jacobsen versus Løberg utsatt påny!

Annæus Schjødt jr. har overtatt som prosessfullmektig for Løberg.

Vi har tidligere nevnt at høyesterettsadvokat Knut Blom har frasagt seg å føre saken for stortingsmann Sverre Løberg under den injuriersak Hans S. Jacobsen har anlagt mot ham. Grunnen oppgis å være at høyesterettsadvokaten er utnevnt til høyesterettsdommer. Han har imidlertid ikke tiltrådt ennå og såvidt vi kan se fører han fremdeles andre saker.

Imidlertid har Løberg altså måttet se seg om etter en ny prosessfullmektig og har engasjert høyesterettsadvokat Annæus Schjødt jr. På foranledning av Løberg og Blom har saken vært utsatt en rekke ganger og skiftet av prosessfullmektig har nå ført til en ny utsettelse. Saken kom derfor ikke opp 22. oktober som bestemt, men er utsatt til 9. desember. Og nå må det vel bli slutt på disse evindelige utsettelsene. Etter at Løberg selv har fremprovosert denne rettssak, synes det påfal-

lende at det ikke skal gå an å få den frem for retten. Forlikssklagen ble jo uttatt for halvannet år siden!

Har De skaffet FOLK OG LAND en ny abonnent for 1968?

Dette finn du i siste nr. av FRIHUG:

«Profil» av Albert Joleik — Art.serien Vestmaktene og 9. april, av H. Frøystad — Nordens germaner, av Teo Snellman — Sagaøya i Romsdalsfjorden, av Erik O. Bø — Kristi alternativ til kommunismen, av Kathr. Aall Normann — Minneord om prost A. E. Hedem — Nærbilete av Winston Churchill (bokmelding) — Dei gåtefulle OH-kjeldene (radioastrologi) — fylgetongane Vi rodde over Nord-Atlanten, Solsonen (Jack London), Waerlands røyst, helseartiklar, novelle av I. Gamborg Nielsen m. m.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Halvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

NY GIV

Dagspressen har i den senere tid vært ivrig opptatt av å hetse mot skriftet «Ny nasjonal politikk», forfattet og utgitt av lektor Hoaas. Brosjyren skal angivelig inneholde renhekket «ny-nazisme» av verste skuff, skal man tro avisene.

Vi har også fått angjeldende skrift i hende, men kan ikke se noen «ny-nazisme» i dets innhold. Man kan selv sagt ikke ta avisene alvorlig i ett og alt, så vi er ikke særlig forbauset over reaksjonen. Det er jo et gammelt knep å sverte sine motstandere så kraftig som mulig fra begynnelsen av, for der ved å kompromittere dem i andres øyne. Pressen har øyensynlig været en mulighet for suksess for de tanker og ideer Hoaas setter frem i «Ny nasjonal politikk», siden alle politiske avskygninger er representert i et felles angrep på skriftet.

Vi kan ikke si oss enig i absolutt alle synspunkter brosjyren inneholder, men den representerer uten tvil en rekke tankevekkende momenter som noen hver bør merke seg.

Sammen med lektor Hoaas' skrift fikk vi et skriv hvor «Nasjonal Ungdomsfylking» ble erklært stiftet. Bak denne organisasjon står en rekke unge mennesker, hovedsakelig studenter, som har funnet tiden moden til å organisere en nasjonal gruppering i et ellers marxist-liberalistisk dominert samfund. Denne organisasjon tar programmessig utgangspunkt i Hoaas' skrift, men redegjør nærmere for sitt syn på prinsipielle spørsmål i et tilleggsskriv.

Vi har lenge ventet at en ny nasjonal organisasjon skulle se dagens lys i Norge, og nå er den altså blitt en realitet i Nasjonal Ungdomsfylking. Det er betegnende at de unge må gå foran i kampen for de nasjonale verdier i vårt ellers forsumpete liberalistiske samfund.

Vi håper at denne organisasjon vil lykkes i å skape et sunnere politisk miljø i vårt land i tiden som kommer. Den har vår fulle sympati.

«ENGLAND UNDER HAKEKORSET»

beter en film som er blitt vist i Oslo. Den viser hvordan en even-

tuell tysk okkupasjon av England under andre verdenskrig ville ha forløpet.

Vi tenkte at filmen kanskje kunne bringe scener av interesse, men ble heller skuffet. Forestillingen åpnet med «Volk an's Gewehr», noe som skrudde forventningene et par hakk opp, men ellers inneholdt filmen den vanlige hets mot tyskerne og nasjonalsosialismen som vi er vant til fra før.

Den tyske anti-zionisme ble forklart ut fra svært enkle premisser, uten at det med et ord ble nevnt den forskning og andre undersøkelser som ble drevet nettopp på dette felt og som påviste jødernes dominans på alle områder, både i Tyskland og i andre land. I denne forbindelse ble det ellers nevnt at jødernes antall var 80 millioner på denne tid, noe som selv sagt ikke er overensstemmende med det faktiske forhold.

Det som kanskje var nytt i filmen, var partisanenes brutale nedslaktning av sivilbefolkningen og «frigjøringshærenes» mord på tilfanger og soldater.

Filmens psykologiske godbit, sett fra produsentens side, var nok den privatpraktiserende lege og motstandsmanns definisjon av nasjonalsosialismens sanne natur. Denne bevdet at et menneske enten måtte være rett og slett dum, eller psykopat for å bekjenne seg til fascismen. Ellers kritiserte legen på det sterkeste tendensen til uniformering og oppstilling på geledd, som han mente var typisk for nasjonalsosialismen.

Til forsvar for «uniformeringen» vil vi anføre at Tysklands utenrikspolitiske situasjon må taes i betraktning. Det Tredje Rike måtte vise fasthet og enighet for å kunne styrke sin posisjon, og uniformeringen var et ledd i denne kampanje.

Stort sett må «England under

hakekorset» karakteriseres som en lite original film, uten nye tendenser i etterkrigstidens produksjon.

Vidrik.

INTERNASJONAL STUDENTBRIGADE

I august dette år kom radikale studentførere sammen til et møte i Milano, og bekjente seg enstemmig til Trotskys ide om den permanente revolusjon og anarkismen. Man besluttet hurtigst mulig å danne en «Internasjonal studentbrigade», som skulle ha avdelinger i Vest-Tyskland, Frankrike, Italia, Storbritannia og mulige andre land.

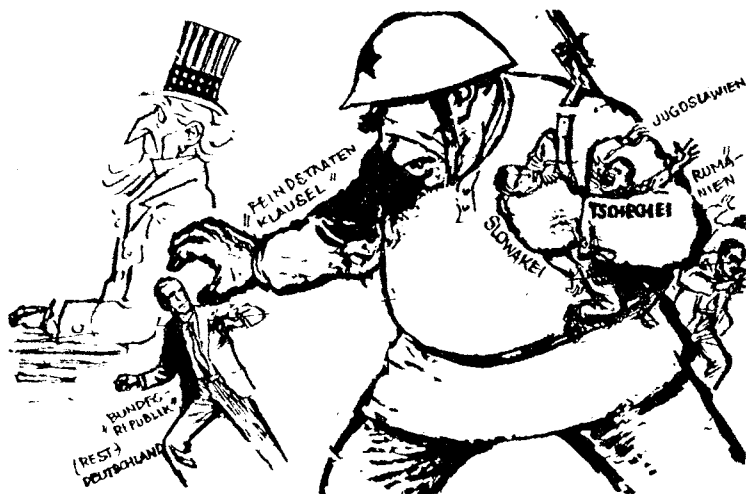
Kampplaner ble utarbeidet, samordnede fremtidige storaksjoner fastlagt, og direktiver gitt for hvordan man skulle forholde seg overfor politiet.

Også i Asia skal man forsøke å få etablert kontakt med likesinnede studenter.

VALGET I SVERIGE OG VI

Red. er som vi andre skuffet over den sosialistiske fremgangen ved Riksdagsvalget i Sverige for en tid siden. At han karakteriserer Högern som valgets taper sammen med kommunistene kommer vel bare av at han har forvekslet valgresultatene for Högern og Folkpartiet. Han synes å skimte mørke skyer på vår egen valghimmel 1969 og det kan en forsåvidt være enig i. Men når han kommer med en noe lettvent kritikk av Høyre p. g. a. den stillingen partiet har tatt i de senere

(Forts. side 6)

Slik ser DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG Vest-Tysklands stilling. Underskriften er: «Se litt til en annen kant, Sam!»

Fra komitéen for unorsk virksomhet:

Vi anklager for unorsk virksomhet: ROSA SEIERSTAD

De fleste vil ha hørt denne kvinnes navn, få vil kunne si hvem hun virkelig er. Og det er nettopp det som gjør henne så farlig, hennes gift glir umerkelig inn uten at organismen merker noe til det, den blir en del av det «naturlige». Dermed er hun en av forræderne iblant oss som stille driver sitt virke, og ingen får i mot seg. Hun toleres, hun er et bevis på hvor demokratiske vi egentlig er. Faktum er at Rosa Seierstad er en av de mest målbevisste kommunistpropagandistene vi har i den såkalte norske rikskringkasting. Hennes dype kvinnestemme går med meget jevne mellomrom ut gjennom eteren, med kold fanatisme driver hun sitt budskap om godt og ondt. Hennes himmel og helvete er i fru (?) Seierstads forestillingsverden like levende som i den mest innringede pietists. Bare med den smule forskjell at djevlene hos Rosa Seierstad har tatt bolig i alle dem som finner verdi i den nasjonale arv og tradisjon. Englene i hennes forestillingsverden er anakronismer som Karl Marx og Walter Ulbricht, og alle de som har funnet politisk frelse i disse hatets apostler.

Ett av de temaer som denne snik-propagandisten ser ut til å ha fattet en helt spesiell kjærlighet til er militærvesenet og den aktive forsvarstanke. I særdeleshet er det de vest-tyske «militarister og revansjister» som blir hengt ut til skrekk og advarsel, helt fra Fredrik den store til dagens Bundeswehr. Vi forstår jo så inderlig godt hvorfor Røde-Rosa retter sin indignasjon mot det militære. Uten en nedbrytning av dette har jo ikke hennes østlige dirigenter sjanse til å utbre sitt system til vår del av verden. Den erfaring har nok også fru Seierstad dradd at når det røyner på så er forsvaret den kraft som kan holde stand mot undergangskreftene. Vi så det i Spania da Francos folkereisning drev ut Moskva-agentene, vi så det i Hellas der idealistiske offiserer reiste seg til kamp mot den røde pest. Men selv om vi har oppfattet

hva fruens forbitrelse bærer i, er det vel likevel bare et mindretall som er i den samme heldige situasjon som vi. Det som gjør henne ekstra farlig er at hennes agitasjons-seanser alltid er en tilforladelig blanding av musikk, sitater og kommentarer. Den grønne ungdom lar seg henrykke av hennes langragg-artister fra de vestlige nedfallssamfund, og til tekster av fortrinnsvis Bert Brecht og denslags skribenter, glir så propagandaen inn sammen med søte pop-rytmer.

Nå sist (14.10) hadde Røde-Rosa igjen et program i vanlig vulgær-stil. Musikk-tekstene var denne gang på tysk, forfatter var en av Berlin-revolusjonens løpegutter, navnet spiller mindre rolle. For at ikke alt skulle gå den vanlige mann forbi krydret fruens programmet med vill hets mot — selvfølgelig — den tyske offisersstand og det gamle Wilhelmer-samfund. I samme gate lå en rosemalingstime som den røde frue hadde for enda noe lenger tid tilbake. Der ble den polsk-jødiske-tyske bolsjeviktteristen Rosa Luxembourg forskjønnert i deilig rødmalning.

Fru Seierstad er med andre ord hyppig frempå, og hun lar aldri en anledning gå fra seg til å propagere for sine hjertesaker. Hennes agitasjon er ganske enkel, lett gjennomskuelig for den kritiske, men tvers gjennom giftig for den helt unge og for andre uinformerte. Denne kommunist-agenten er ikke den eneste i NRK, vi har mange av samme ull. Der er dog få som går så langt som Røde-Rosa, få som så målbevisst heiser den røde fane. Men nå er jo saken den at dette kvinnemennesket ikke bare er aktiv i kringkastingen med sin undergravningsvirksomhet. Sist 1. mai fikk hun i stand og ledet en ulovlig demonstrasjon til et av byens fengsler. Merkelig nok fikk dette ikke noen som helst konsekvenser for NRK-funksjonæren.

Så kan man spørre om det er noe formål å trekke frem denne sak, å rette pekefingeren mot en enslig marxist-agent blant mange i vårt aller mektigste massemedium. Mange klager jo over det samme, Morgenbladet, Farmand og høyrestudenter har tildels rettet skrap kritikk

(Forts. side 6)

Ny tysk bok om okkupasjonen av Norge

Klar og nøktern fremstilling av Karl Springenschmid i «Die Männer von Narvik.»

IV.

Innskibning og start både i Tyskland og i England.

Innsatsordren måtte gis minst seks dager før den dag som ble fastsatt som «Wesertag», for hvis de som var bestemt for Narvik og hadde den største avstand å tilbakelegge skulle nå frem i rette tid måtte transportene løpe ut allerede seks dager før «Wesertag». De andre overrensstemmende med krigsplanen noen dager senere. For krigsskibene trengtes en marsjtid på tre dager. I løpet av de første tre dager var det fremdeles mulig å avbryte aksjonen, men så snart krigsskibene var løpet ut, altså tre dager før landingsdagen, var dette ikke lenger mulig.

Likevel kunne Hitler ved denne «Lagebesprechung» ennå ikke beslutte seg til å gi ordre til gjennomføring av aksjonen, idet han fryktet for ikke tilstrekkelig å kunne motivere fremgangsmåten overfor Danmark og Norge. Det ble bare bestemt at Norgesforetagendet skulle finnes sted før den planlagte offensiv mot Frankrike. Hitler forbeholdt seg personlig å fastsette «Wesertag», noe som skulle skje hvis engelskmennene i mellomtiden landet i Norge.

Churchill angriper

Nå beynte hendelsene å utvikle seg i rask rekkefølge.

31. mars. Churchill holder en tale til det engelske folk i BBC. Han erklærer at nølingens og somlingens tid nå var forbi. Man går mot en skjerpet krig.

1. april. I Berlin blir den Churchill's tale forstått riktig. Hitler kaller alle de kommandører som skulle delta i «Weserübung» til seg og lar seg underrette i detalj om de trufne forberedelser. I et fem timer langt situasjonsforedrag blir hele foretagendet gjennomarbeidet i alle enkeltheter, og herunder blir alle tenkelige overraskel-

Chamberlain trodde han hadde lurt Hitler.

ser overveiet. General Jodl bemerker i sin dagbok: «Führer har et meget godt inntrykk av grundigheten i forberedelsene.»

Osters forræderi

3. april: Foretagendet går sin gang. Av de åtte forutsette transportgrupper befinner den for Narvik bestemte utførselsveit seg allerede på vei med krigsforråd, våpen, ammunisjon og proviant. Fra Hamburg og Wilhelms-haven løper det ut åtte tankere. Men forræderiet er allerede igang. Oberst Oster, der som medarbeider av admiral Canaris, sjefen for Amt Auslandabwehr var nøye informert om «Weserübung», informerer den nederlandske militærattaché Sas om den planlagte aksjon. Denne underretter den danske marineattaché Kjelsen og den norske legasjonsråd Stang. Over den norske sendemann i København kommer disse etterretninger direkte til regjeringen i Oslo. Det britiske krigskabinett

trer sammen. Nye beretninger innløper, tyskerne trekker sammen sterke troppeforband ved Rostock. Som den svenske gesandtskap melder fra Berlin er det blitt fastslått transportskip på ialt 200 000 tonn i Stettin og Warnemünde. De tyske hensikter kan dermed erkjen- nes. Churchill er bestyrtet fordi franskmennene påny har avvist hans plan om å minelegge Rhinen. Derimot går franskmennene beredvillig med på å minelegge de norske farvann.

Premierminister Chamberlain erklærer overfor den franske sendemann at begge operasjoner hører sammen. Sluttelig ber Chamberlain denne dag Churchill om å reise til Paris for å få franskmennene til å skifte mening.

4. april: Innskibingen for «Weserübung» går planmessig videre. Hitler underretter riksutensriksminister Ribbentrop, som hittil ikke er blitt informert om den planlagte aksjon, om den forestående besettelse av Danmark og Norge. Han gir ham i oppdrag å forberede de nødvendige noter som på landingsdagen skal overrekkes regjeringene i København og Oslo. Hitler erklærer at det må gjøres det ytterste for å muliggjøre en kampløs besettelse av begge land.

Churchill i Paris. Han forsøker å vinne Reynaud for sin plan «Royal Marine».

Chamberlain holder en tale til sentralrådet for det konservative parti og erklærer bl. a.: «Efter syv krigsmåneder føler jeg meg ti ganger så sikker som ved krigens begynnelse. Iallfall står ett fast: Hitler har latt anledningen gå fra seg.»

5. april: Generaloberst Falkenhorst oppretter sin kommandoplass ved X. Fliegerkorps i Hamburg. I Stettin går innskibingen av de der sammentrukne tropper planmessig for seg. Femten troppetransportskip påbegynner farten. I Wilhelms-haven, Wesermünde, Cuxhaven, Kiel, Travemünde og Swinemünde inntreffer de tropper som er bestemt for transport på krigsskip.

I Paris har Churchill en alvorlig samtale med Daladier, som har blitt stående i kabinettet Reynaud som krigsminister og fremdeles har stor innflytelse i regjeringen. Som termin for mineleggingen av de norske ter-

Wiesenthal hadde nok rett

For sannelig er morderne iblant oss!

I DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG klipper vi efterfølgende artikkel av Hans K a t z e r , Paris:

Inntil for få dager siden ville jeg uten å nøle ha veddet tolv flasker champagne mot en kurv øl på at jeg aldri ville bli enig med herr Wiesenthal. Idag må jeg imidlertid være enig i at morderne faktisk er blant oss.

Lesere av DWZ som forstår fransk, vil jeg anbefale å skaffe seg boken av Michel Bar-Zohar «Les Vengeurs» (Hevnerne), Librairie Arthème Fayard, Paris. Selv om det kreves en god fordøyelse når en leser den, for ikke bare å føle seg sjelelig men også legemlig uvel, for den viser klart riktigheten av diktet: «— — — doch der Schrecken aller Schrecken, ist der Mensch in seinem Wahn.» (Dog redselen over alle redsler er mennesket i sine vrangforestillinger).

Michel Bar-Zohar skildrer jødiske kommandosoldaters «heltegjerninger» etter krigen i Tyskland, og slik som det var å vente gjorde herene senere en blendende karriere i Israel, således Hayim Laskow, øverstkommanderende for hæren fra 1957 til 1960, generalene Meir Zorea og Shlomo Shamier, Marcel Tobias, oberstløytnant ved fallskjermjegerne og andre.

Her er noen kostprøver, som påny viser at virkeligheten ofte er mere grufull enn den verste fantasi:

I mai 1945 krysset en kolonne av den britiske hær en annen med tyske krigsfanger: «— — Tyskerne, fra den ene enden til den annen av kolonnen «Der Dodge»! Det er bare et eneste skrik på hebraisk. I lastebilene, som var merket med davidstjernen griper tusenvis av soldater hva de kan få fatt i: hermetikkbokser, jernstenger, verktøy, bronsestatuet-

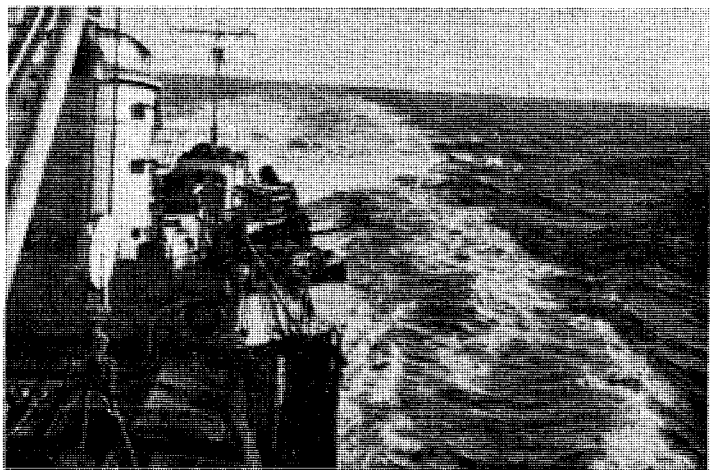
Menneskejegeren som ikke ser skogen for bare trær.

ter som var blitt kjøpt i Florens som minne. Straks den tyske kolonne krysser den britiske regner det prosjektiler ned over de tyske fanger i feltgrå. På begge sider av veien hyler mennene, her smertensskrik, der skrik av hat.» (Side 29).

«En kvinne, offiser i SS (Noe slikt fantes det vel ikke?) som var flyktet fra en fangeleir klarte å bli opptatt i en jødisk transittleir. Hun utgav seg for å være jødinne — — —» «— — vi tok henne med oss i en lastebil. For denne operasjonen var jeg tilbake med Zoro, Karmi kjørte — — Vi henrettet kvinnen. Hennes siste skrik var på tysk: Hva er påferde? Så, for å være sikker på at hun var død, skjøt Karmi en revolverkule i hodet på henne. Vi efterlot henne på stedet efter at vi hadde lagt kroppen slik at man måtte tro det dreiet seg om en voldtekt eller en sadistisk forbrytelse.» (Side 41).

«Et visst antall drepte»

«— — Vi var i lastebilene», forteller Sam Halevi, idag (Forts. side 8)

(Forts. side 1)

Tysk flåteavdeling ved norskekysten.

Presserøret - -

(Forts. fra side 1.)

av sin brosjyre. For det er etter vår mening de rene politiske utopier som vel mere kaller på smilet enn på de hårde ord.

Vi synes Hoaas har gitt en både klar og korrekt fremstilling av den politiske utvikling frem til idag i avsnittet «Filosofi i drivhus». Vi synes videre at han i avsnittet «Fremtiden» har pekt på vesentlige trekk som hittil ikke er skjenket tilstrekkelig oppmerksomhet i den politiske debatt. Det gjelder også det han skriver om «Raselære». Langt på vei kan vi også dele hans syn når det gjelder farene ved det demokrati som praktiseres idag og som han kaller «Røverdemokratiet», men når det gjelder hans utforming av dette i praktisk politikk, så opphører også enigheten på svært mange punkter. Når han for eksempel krevet at «Stortinget (skal) erstattes av et militært og økologisk råd», så er jo dette naivt og livsfjernt kannestøperi, som dessuten er alt annet enn germansk.

At Stortinget trenger å reformeres tør være åpenbart for noen hver. Quisling ville som kjent supplere det med et næringsting og et kultursting med representanter for de forskjellige organisasjoner og nærings- og kulturgrupper, men den overordnede politiske instans med ansvaret for de store politiske linjer skulle fremdeles Stortinget være.

Men minst overveiet er nok det Hoaas anfører om å «fjerne alt fremmedfolk» og han definerer fremmedfolk som «alle som ikke er av ren germansk rase». For hvem er nå det? Det turde bli tynt med folk her i henhold til dette.

Å legge frem noe slikt i en tidsalder da kommunikasjonene har lagt hele verden åpen er vel intet annet enn naivt tankespinn. Noe ganske annet er derimot det som svært mange vil være enig i, at «fremmede» — og med det mener vi folk som åpenbart tilhører raser som er «annerledes» (bl. a. farvede) — ikke må få arbeidstillatelse i Norge og at også oppholdstillatelsen må kontrolleres nøye og gjøres kortest mulig. Å begrunne nødvendigheten av dette er vel overflødig. Hvert menneske kan jo daglig lese i avisene om slike fremmedes innsats i forbryterverdenen, ikke minst når det gjelder narkotikahandel.

Vi synes det er synd at forfatteren, som ellers legger frem mange sunne nasjonale tanker og som roper et

høyst nødvendig varsko i en nordisk (og hvit) verden som går blind mot undergangen, skal ødelegge opplegget med uholdbare ideer som de vi foran har nevnt.

Og skulle de unge nasjonalister mene alvor med å ville gjøre en virkelig politisk innsats gjennom sin forning, så bør de iallfall ikke sluke alle lektor Hoaas' politiske tanker rått.

Det later forøvrig heller ikke til at de har gjort det. Intet av det vi foran har kritisert i forbindelse med brosjyren finner vi tatt med i det som anføres i skrevet fra Ungdomsfylkingen. Og vel er det.

Det er ellers grunn til å understreke at lektor Hoaas selv i intervjuer med bl. a. VERDENS GANG sier både at han ikke er nazist (hvem er nå egentlig det?) og at han intet annet har med Nasjonal Ungdomsfylking å gjøre enn at hans brosjyre vel har inspirert til dannelsen av den.

VERDENS GANG slår overfor Hoaas fast at «Nasjonal Ungdomsfylking vil gå inn for en 'uredd omvurdering av våre samfunds og organisasjonsformer, som er et alternativ til marxist-nihilismen, byråkratiet og partimaskineriet og folkets representanters isolering fra massene.»

I utenrikspolitikken går Nasjonal Ungdomsfylking inn for å skape en nordisk nasjonalstat som skal ta opp forbindelser med de land vi rasemessig og kulturelt kan sammenlignes med.

Bevegelsen fordømmer kommunismen og som følge av dette syn må medløperne slås ned nådeløst.

— Har De inspirert til alt dette, lektor Hoaas, spør bladet.

Og svaret er:

«— Nei, langt ifra. Det der er ikke hentet fra mitt skrift, men jeg må få lov å si at jeg vil støtte den bevegelsen fordi medlemmene i alle fall er nasjonalister, det er det ingen andre som er her i landet idag.»

Det siste har jo ikke Hoaas rett i. Men rent bortsett fra det, så synes vi det ungdommene anfører og som Hoaas altså ikke vil vedkjenne seg er adskillig mere fornuftig enn de politiske linjer lektoren selv trekker opp.

Når det ellers gjelder både skriftet til lektor Hoaas og det skriv som er sendt ut av Ungdomsfylkingen, så må vi for vår del først og fremst sette fingeren på at ingen av dem med et ord nevner den skjebnesvangre

For ungdommen -

(Forts. fra side 4)

års politiske virvar, er det litt vanskelig å følge han.

Høyre står selvfølgelig ikke der vi ønsker det skulle ha stått, men det har da ikke regjeringsmakten alene, og når en må dele den med et politisk misfoster som Venstre etterhvert er blitt, med et meget selbevisst Senterparti og med noe halvpietistisk kristelig hokuspokus, så er det ikke så rart at Høyre må følge en kurs nær sentrum for å holde det hele sammen. Det betraktes som viktigere å vise velgerne at de borgerlige kan styre landet sammen, enn å hengi seg til ufornuftig krangel som bare apepartiet ville ha glede og nytte av. Dermed er det ikke så å forstå at jeg er tilfreds med Høyres nåværende stilling i norsk politikk idag, men en sak har tross alt flere sider.

At Red. mener at AP «representerer en viss rakrygget holdning til tidens prinsipielle spørsmål innen norsk politikk» forundrer meg også noe. For meg har partiet stått for det mest smålige og selvgode innslaget i norsk politikk (hvilket ikke sier så

splitelse som er oppstått i det norske folk gjennom den politiske forfølgelse som ble satt igang i 1945 og som rammet de eneste virkelig bevisste antikommunister og nasjonalister. Er faren så overhengende som lektor Hoaas mener, så vil det være skjebnesvangert å møte fremtiden med denne splittelsen i folket. Vår innstilling til det arbeide lektor Hoaas har tatt opp og som de unge studenter vil gå inn for på sin måte og sin front avhenger naturligvis i høy grad av klare linjer på dette punkt.

For ordens skyld tilføyer vi dog at lektor Hoaas ifølge MORGENPOSTEN mener dette:

«Nazistene under krigen tok feil på enkelte punkter, men hadde mange gode sider. De hadde rett på svært mange områder.»

Og det er jo alltid noe, for hvem har ikke tatt feil på enkelte punkter?

Alt ialt vil vi si at både skriftet til Hoaas og ungdommens reaksjon på ny viser at det er sterke nasjonalistiske bølger som rører seg under overflaten i den norske politiske andedam og det er grunn til å følge utviklingen med både oppmerksomhet og håp.

Når det ellers gjelder hetesen mot Hoaas viser vi til det som anføres i dagens lederartikkel.

lite siden Venstre og Kr. F. også har vært å finne i manesjen). Når en sammen med LO og NKL danner en slags stat i staten er det lett å ta «populære» standpunkter til div. politiske spørsmål. Noen vil vel kalle det rakrygget, jeg vil kalle det uansvarlig. Støttet av div. termittpartier på venstrefløyen har AP etter beste evne forsøkt å sosialisere og monopolisere dette land etter alle kunstens regler, og at det ikke har lyktes kan en bare takke de borgerlige partiene for. En bør også tenke på at mens partiet satt med regjeringsmakten, fordelte det en mengde viktige stillinger innen administrasjon osv. til sine trofaste som nå sitter og utfører samfunnsabotasje til gagn for sosialismen. Jeg har nettopp hørt om et tilfelle hvor en konstabel som fikk sparken fra Oslo Politi p. g. a. fyll, fikk seg en bra stilling i Justisdepartementet fordi

han hadde partiboken i orden. Burde det ikke være en ide å luke ut dette ugresset, henge dem ut i en «Hvem har makt i Norge — rød».

Det er disse kreftbyllene som er det virkelige problemet idag, og da er det ikke lett hverken for Høyre eller de andre partiene å gjøre det vi venter av dem.

Snorre d. y.

FINS DET JULENISSER BARE I FINNLAND?

I en avismelding hevdes det at julenissen er finsk, hvilket vi vil ile til og benekte. Vi kjenner så alt for mange julenisser i vårt eget land til å godkjenne denne påstand. Tenk bare på alle våre politiske nisser både i og utenfor Stortinget i dagens Norge. Dette sagt uten forkleinselse for Julenissen med stor forbokstav, han som alle barn kjenner. Nei, alle politiske julenisser med skreddersydde masker er ikke noe spesielt fenomen for Finland, vi har dem like utenfor stuedøren hjemme.

Vi anklager - -

(Forts. fra side 4)

mot Ustvedt-institusjonen. Intet som helst skjer av den grunn. I det siste har man hatt en rekke diskusjonsprogrammer omkring studentproblemer i vårt land. Om trent bare sosialister deltok, de som vil bryte ned systemet. Det nytter ikke bare å sutre over dette grove misbruket, det nytter ikke å sutre over at kringkastingssjefen er dum eller døvhørt, man bør snart endelig forstå at det hele foregår meget kynisk bevisst. Ustvedtene både hører og forstår aldeles utmerket. For at det ikke skal bli fullstendig opprør trekker man av og til en høyremann inn i et program for at han skal bli utledd i diskusjon med en sosialist-bande. Og selvfølgelig: Hver morgen har man en dødsens kjedelig andakt (som gjør at det ganske land forsover seg). Ustvedt kjenner gisselmethodene, og bruker dem flittig. Dermed holder Mor-

genbladet seg bare halv-surt, og uttrykker «håp om at det må finne sted en forbedring på Marienlyst». Men selvfølgelig gjør det ikke det, selvfølgelig graver Røde-Rosa med likesinnede videre i sine rottehull.

Hva kan vi da gjøre for å få en endring i misforholdene i vår kringkasting? Hvordan skal vi kunne kvitte oss med Rikspropagandasjef dr. Ustvedt? Lite ser det ut til, under de gjeldende maktforhold, med borgerlige partier som kan strekke seg til å være «bekymret» for en sak, men aldri beredt til å satse noe og dø om så det gjelder. Derfor kan Ustvedt i likhet med en annen dr. og propagandaminister kjøre videre med frie tøyler. Derfor kan en dødsfiende av alt nordisk, som Rosa Seierstad, ganske rolig fortsette sin forgiftning. Hun kan stole på at vi uten sprell lar oss åndelig myrde.

Øystein Ulv.

LEKTOR OLAV HOAAS' BROSJYRE

«Ny nasjonal politikk», som det har vært slikt oppstyr omkring i pressen, vil sikkert interessere mange av FOLK OG LANDS lesere også. BOKTJENSTEN har derfor skaffet seg et opplag av brosjyren. Send oss **fire 65-øres frimerker** så sender vi Dem brosjyren i posten.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE
Boks 3214, Oslo 4

Ny tysk bok - -

(Forts. fra side 5.)

ritorialfarvann, som opprinnelig var fastsatt til 5. april, blir 8. april bestemt.

6. april: De for besettelsen av Narvik forutsatte kamp-tropper går ombord i ti Zer-størere i Wesermünde. Om aftenen 6. april er innskibningen av alle for «Weserübung» innsatte tropper avsluttet etter den forutsatte lasteplan.

Engelske miner

Foretagendet «Wilfred» går sin gang. Om morgenen 6. april treffer de fire med miner lastede britiske Zer-størere under ledelse av Captain Bickford sammen med 2. Zer-størerflotilje under Captain Warburtone-Lee og slagskipet «Renown» for å legge miner i Nordsjøen. I Firth of Forth går de britiske tropper som er forutsatt for besettelsen av Stavanger og Bergen ombord på de fire kryssere som kommanderes av viceadmiral Edward-Collins. I Clydes havn blir troppene bestemt for besettelsen av Trondheim og Narvik tatt ombord. Admiral Evans får ordre til å sikre denne transport med sin krysser «Aurora» og ti Zer-

størere. Så snart det er klart å erkjenne at tyske tropper vil besette norske havner, skal disse stridskrefter løpe ut for å komme de tyske landingstropper i forkjøpet. For rettidig å kunne erkjenne tyske flåtebevegelser i Nordsjøen, blir det sendt ut seksten ubåter. De skal patruljere på de formodede anløpsveier, iakttatte tyske flåtebevegelser og å gi øverstkommanderende for den britiske hjemmeflåte, admiral Forbes rapport.

7. april: I den mørke, måneløse natt fra 6. til 7. april forlater de ti Zer-størere med kampgruppe Narvik Wesermündes havn og styrer nordover. Dermed befinner alle elleve krigsskipsgrupper og åtte transportstaffeler som deltar i «Weserübung» seg tilsjøss, det vil si nesten alt Tyskland har av skib. «Weserübung» går etter de forutsatte planer.

Meldingen som ikke kom frem

Klokken tre om morgenen møter de ti Narvikzerstørere nord for Schillingreede ved utgangen av Jædebukten en tysk kampskipsgruppe som består av skibene «Gneisen-

au» og «Scharnhorst» og som har ordre til å sikre farten til Narvik. Sammen med kampgruppe Trondheim, som er innskibet på den tunke krysser «Admiral Hipper» og på fire zerstørere. Flåtesjefen er viceadmiral Lütjens. Ved Hellwerden blir forbandet iakttatt av et britisk fly som har til oppgave å overvåke Helgolandsbukten. Ved middagstider viser det seg ytterligere to oppklaringsfly. Snart etter blir flåteforbandet angrepet av tolv bombefly som kommer inn i stor høyde, uten at det oppstår skader. Men britene er nå underrettet om denne flåtebevegelse ennå før forbandet har passert det farlige sund mellom Shetlandsøyene og den norske lyst.

Kl. 11.20 mottar admiral Forbes en melding hvorefter en tysk krysser med seks zerstørere er blitt iakttatt på høyden av Hornsriiff, vest for den danske kyst. Mere nøyaktig er en melding nr. to, som føreren for bombeflyforbandet avgir like etter angrepet. Han melder at han på høyde med tilgangen til Skagerak har iakttatt slagkrysser, to kryssere og minst ti zerstørere og har angrepet dem. Besynderlig nok blir ikke denne funkmelding opp-tatt av noen engelsk stasjon,

«Gulosten» . . .

(Forts. fra side 1.)

Og en slik attest er naturligvis verdifull.

Ellers fortelles det at GULO-OSTEN ble sloppet ned fra britisk fly over Nordmarka medbringende våpen og «ordre fra London» om å likvidere Jonas Lie. Bladet sørger tydeligvis sammen med han med mordoppdraget over at Hjemmefrontledelsen hadde større forstand enn eksilfolkene og deres oppdragsgivere og forpurret mordet under henvisning til

en av de tallrike gåter som til idag er forblitt uløste. Først fire timer senere innløper meldingen hos admiral Forbes. Fire tapte timer, som blir dyktig utnyttet av viceadmiral Lütjens og hans forband.

(Beretningen er en oversettelse fra DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG, som gir noen utdrag av Karl Springenschmids bok «Die Männer von Narvik», som er kommet på Stocker-Verlag, Graz.)

(Fortsettes)

at det kanskje ikke kunne skje straffefritt.

— Men jeg hadde Lie-planen helt klar, sier Andersen og memorerer hjemme i stua i Horten mens han klør på skjodehunden «Gullet» og gir den sukkerbiter dyppet i kaffe. — Vi skulle legge ut ei menneskeliknende dokke på veien foran Lies bil, og når han steg ut for å undersøke, skulle vi skyte ham ned.

Jo, kongens venn har litt av hvert å fortelle, og kunne visselig også fortelle mere enn det tydeligvis står i boken.

For egen regning kan vi tilføye følgende som hendte oss mens vi var beskjeftiget i FRITT FOLK under okkupasjonen. Jøssingene søkte som kjent etter enhver foranledning til å sjikanere og mistenkeliggjøre NS. Blant annet ble det satt igang en hviskekampanje om at den berømmelige forbryter GULO-OSTEN var blitt medlem av NS. Heldigvis ble GULO-OSTEN selv like ilde berørt over å komme i dårlig selskap som oss og så sendte han et dementi til FRITT FOLK med anmodning om inntagelse. En anmodning vi straks og med glede etterkom.

MED EN SOVJETSOLDAT PÅ ØSTFRONTEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

Så inntraff endelig den lenge forventede historiske dag, 7. mai 1945, da tyskerne kapitulerte for de alliertes tropper, hvorefter alle krigsfangene ble overført til Etterstad fangeleir. På marsjen til leiren ble vi fulgt av triumferende norske menn og kvinner som stadig vekskrek hurra. Vi to armeniere, de tre ukrainere og de tolv russere fra kompaniet omfavnet hverandre varmt og hjertelig under gjensidige gratulasjoner i anledning sieren og freden som dermed fulgte.

Det slo meg i denne stund at slik hadde det også vært tidligere. Alle de tre nasjonaliteters representanter hadde før i tiden gratulert hverandre, som i 1828 og etter første verdenskrig i 1920. Det var bare våre væpnede tyske fangevoktere som tause ledsaget oss på veien opp til Etterstad. Men vi forsto at de også innerst inne, som så mange tyskere, var glade over at den langvarige krigen nå endelig var slutt. De

skulle endelig få slippe fra sin trettende soldattilværelse og gå over til sivil liv.

Den 9. mai kunne vi gå til nytelsen av den svenske suppen, som brandvesenet i store biler bragte opp til oss på Etterstad. Og etter den 12. mai kunne man overalt i Oslo se oss krigsfanger rusle omkring i frihet. Alles drøm om engang å kunne nyte friheten var blitt virkelighet. Vi trodde det nesten ikke selv. For meg var den en særegen triumf, for jeg hadde fått tilbake friheten i det land som hadde fostret mitt eget hjemlands redningsmenn, Fridtjof Nansen.

Sovjet-samveldet sendte noter til alle stater om at alle sovjet-krigsfanger uoppholdelig og uten unntagelse skulle sendes hjem. De fleste bega seg på hjemreise. Vi andre tenkte oss om. Da vi ble innkalt, måtte hver eneste mann underskrive et papir, hvor der sto at hver mann i sovjethæren skulle kjempe til siste patron, som skulle rettes mot ham selv

for ikke å bli tatt tilfange av den tyske fiende, og det var straffbart ikke å etterkomme denne bestemmelse. Tanken på det førte til at mange ikke ville vende tilbake til sitt fedreland, for de følte seg ikke sikre på om de fikk vende tilbake til sine beskjeldne hjem i det hele tatt. De antok at stalinistene ville si: «hvorfor begikk dere ikke selvmord, men lot dere ta til fange av tyskerne når dere hadde underskrevet på papiret ikke å gjøre hvad dere nå har gjort?» Og dermed kunne de regne med å få straff så snart de kom over den sovjetrussiske grense. De var nedslåtte og engstelige ved tanken på risikoen for å bli ekspedert til en interneringsleir i Russland og dermed bli berøvet friheten. De ønsket nå å bli i Norge, men de kunne ikke tale sprøget og hadde ingen kjente de kunne ha tillit til, så de fleste så seg tvunget til å reise tilbake selv om det var uvisst hvilken skjebne som ventet dem der.

Jeg sammen med flere andre gikk i dekning hos mer eller mindre kjente og elskverdige nordmenn som var villige til å hjelpe oss med å holde oss skjult.

Vi ble enige om å bli i Norge og å dele vår skjebne

med nordmenn, skjønt vi innerst inne alle var glade i vårt fedreland og holdt av våre egne landsmenn.

Under krigen var jeg blitt kjent med Kaare Martinsen. På Kampen skole i Oslo, hvor han gjorde istand ved for tyskerne på sin elektriske sag ble jeg kjent med ham og ham satte jeg min lit til. Og Martinsen var straks villig til å hjelpe. Han skaffet meg et skjulested og hjalp meg så til gartner Kolstad på Ljabru. Kolstad og gårdbruker Langslet lot meg arbeide på sin gård for kost og losji inntil situasjonen var blitt mer avklart. Et helt år var jeg på Ljabru, jeg snakket med folk og fikk lært meg norsk.

Men så var det en nordmann som ikke tålte å høre sannheten om det forhatte stalinistiske regimet i Sovjet, for han anmeldte meg til fremmedpolitiet. Men takket være FN-resolusjonen som sier at ingen krigsfange som ikke har begått lovbrudd av noen art eller noe annet galt kan tvinges til å vende tilbake til hjemlandet, fikk jeg oppholdstilatelse i kongeriket Norge. Og skjebnens gunst ville at mitt nye fedreland som nevnt var det land redningsmannen Fridtjof Nansen kom fra.

Men til å begynne med ble jeg meget unådig mottatt. Jeg havnet på Møllergaten 19 hvor jeg ble sittende 80 dager, på det uvisse og uten dom. De ville antagelig ha rede på hva jeg hadde drevet med i mitt hjemland Armenia i tiden før krigen. Og mens dette skulle bringes på det rene, ble jeg satt inn.

En dag kom der en representant fra det norske fremmedpoliti sammen med en mann fra den sovjetrussiske ambassade. «Ambassaderåden», hvem det nå var, forsøkte hele tiden å overtale meg til å vende tilbake til Sovjet. Men da han til sist innså at det ikke nyttet, for jeg hadde svoret på at noe stalinregime ville jeg ikke underkaste meg påny, sa han at han ikke kunne tvinge meg, men riktignok med den tilføyelse at jeg kunne komme tilbake om jeg senere skulle ville ønske det.

Så etter dette intermesso fikk jeg endelig den lenge efterlengtede frihet og med den tillatelse til å oppholde meg i Nansens fedreland. I begynnelsen møtte jeg dog adskillige vanskeligheter i arbeidslivet, men tilsist ordnet også det seg.

Men det er en annen historie.

Slutt.

Wiesenthal - -

(Forts. fra side 5.)

vertshusholder i området nord for Haifa. «På autobanene forekom det ofte at vi innhentet sykkelryttere. Synet av en tysker var tilstrekkelig til å vekke vårt ønske om hevn. Ungdom fra brigaden hadde satt seg ved siden av føreren. I det øyeblikk bilen passerte den tyske syklist åpnet lastebilens dør seg, mannen rullet under vognhjulene og ble knust. Jeg var mot det, jeg sa det til dem. Jeg var mot denslags individuelle aksjoner — —». (Side 46).

Historien om brødet til de tyske fanger som ble forgiftet med arsenikk, som det allerede er berettet om i tyske aviser og i kanadisk og fransk fjernsyn (også i FOLK OG LAND) blir det berettet utførlig om på side 59 til 60: «— — Vi hadde bestemt oss for, sa Jacob, å forgifte 36 000 SS, og jeg var blitt betrodd gjennomføringsen av prosjektet. Først oppnådde jeg å få to av mine folk ansatt inne i leiren — —». «— Vi ville forgifte 14 000 brød, noe som minst krevet seks timers arbeide for fem mann. Man trengte også to mann til stadig å røre blandingen i kjelen, idet arsenikken hadde en tendens til å skille seg fra de andre tilsetningsstoffer.»

Et uvær i løpet av natten rev av en treforskalling og et vindu gikk istykker, hvorved vakten ble alarmert og hevnerne hindret i sitt arbeide. Det heter så ordrett videre: «Således ble operasjon «Forgiftet brød» mislykket, men dog ikke helt, for hevnerne hadde tid til å pensle mere enn 2000 brød med arsenikk. I dagene etter operasjonen døde 700 til 800 fanger, andre fikk lammelser og døde i løpet av året. Hevnerne oppgir et samlet tall på 1000 døde.»

Ytterligere forgiftningsplaner

«— — Disse menn hadde først til hensikt å stikke noen tyske byer i brann. Senere planla de å forgifte befolkningen i Berlin, München, nazismens vugge, Nürnberg, Hamburg og Frankfurt. Teknisk var problemet ikke uløselig. Det var tilstrekkelig å tilføre drikkevannsreservoaret gift. Den store vanskelighet var dog å unngå at okkupasjonstroppene og ikke-tyske flyktninger som befant seg i de fem byer ble skadet.

«— — Vi hadde utarbeidet et meget komplisert plan, som bestod i «time H» å avspærre vannledningene til de kaserner som var besatt av de allierte og til de kvarta-

DEN ONDE ER LØS IGJEN

mener DAGBLADET og kikker etter Hitler under alle de demokratiske sengene. I en bedrøvelig leder gråter redaksjonen over utviklingen i USA, hvor ikke bare en Wallace har stor tilslutning, men hvor de «reaksjonære strømninger» muligens også vil bringe Nixon på det bladet synes er avveier. Og det vil få meget alvorlige følger for demokratiet, skriver bladet. For hvordan vil Nixon «møte reaksjonære og fascistiske tendenser i Europa? Vi behøver ikke gå til Amerika for å finne dem. Vi har dem innenfor våre egne allianser, og vi har dem i vårt eget land.» Så gråt, mitt land, gråt!

DET ER FORRESTEN

ikke så greit å være DAGBLADET heller, som skal passe på og ordne opp med hele den vestlige verden og de «fascistiske tendensene» som ustanselig foruroliger bladet og dets venstreradikale lesere. I Bonn strever Jon

ler hvor ikke-tyskerne var i flertall.»

«Til å begynne med gikk alt som forutsatt, men det sivet ut noe om planen. Skibet på hvilket den unge kommisjonær befant seg (en lærd i et oversjøisk land hadde gjort istand giften og kommisjonæren skulle bringe den i en sekk til en bestemt adresse i Frankrike) hadde nådd den franske kyst da kapteinen fikk ordre til å arrestere soldaten. Denne klarer å overlevere sekken til en kamerat. Da politifolkene imidlertid kom ombord for å undersøke skibet ble sistnevnte redd og kastet sekken ut gjennom luken i vaskerummet.» (Sidene 69, 70).

Slik fortsetter det over 305 sider. Selv fanatiske antinazister må vel bli forferdet og opprørt over denne skildring. Straffelovene i hele verden fastsetter at mordforsøk kommer i klasse med mord og straffes overensstemmende med det. I tallrike tilfeller ble det imidlertid ikke med forsøket, men fullstendig uskyldige ble på denne måte myrdet.

Det vil naturligvis ikke komme til noen straffesak mot «Hevnerne», hvorunder selv en genial forsvarsadvokat ville komme i stor forlegenhet med å holde selv en halvt antagelig forsvarstale.

Hjalmar-Smith så godt han kan med den gamle hetsen, og det finnes alltid en viss for den som vil synge. Nå er det en tidligere general i Waffen-SS som i fred og ro driver entreprenørforretning i Düsseldorf skjønt han er dømt til døden av den franske hjemmefront som selv har et slikt nydelig rulleblad. DAGBLADETS korrespondent vil ha ham utlevert til Frankrike og er for en gangs skyld enig med den de Gaulle som i sin tid begikk høyforræderi og motarbeidet sitt lands lovlige regjering.

PÅ DEN HJEMMELIGE FRONT

er det en film som går på Scala i Oslo som opprører bladet. Det er en film som heter «Skygger over Afrika» og den stemmer tydeligvis ikke med den nydemokratiske kladden og negerforhøveligheten. Filmen er italiensk. Bekymret skriver bladet anmelder at filmen «er et rasistprodukt, en fascistisk anløpen film, som er en skam og en skandale for Oslo kommunale kinematografer.» Og så spør bladet om noe som vi mener å kunne gi svar på: «Har kinodirektøren sett denne filmen? Har filmsjefen sett den?» Vårt svar er: sikkerlig ikke. Herrene har jo i sitt filmvalg tidligere tydelig demonstrert hvor de står når det gjelder nydemokratisk løgn og hets. Det er ellers besynderlig med DAGBLADET. Det krever frihet for kringkastings- og filmsjefer til å servere hva de ønsker og en skal ha seg frabedt noen innblanding der — så lenge de holder seg godt ut til venstre da.

ELLERS BEFINNER MORGENBLADET SEG

i samme bås som DAGBLADET når det gjelder synet på Afrika-filmen. Det må være ilde både å måtte handle mot egen overbevisning av frykt for en oppagitert opinion og å befinne seg i så slett selskap.

OG FOR NOK ENGANG

å beskjeftige oss med DAGBLADET, så har det en egen forfriskende måte å uttale seg på. Både det og dets ellers så overveldende demokratiske og folkelige meningsfeller brukte som kjent i sin tid det verste skjelds-

ord de kunne finne på om Hitler. De kalte ham simpelt hen en «malersvend» og avskrev ham derfor i det gode demokratiske selskap. Når bladet nå skal karakterisere den amerikanske presidentkandidat Wallace, så kan det ikke finne på noe verre enn dette: «den 49 år gamle tidligere amatørbokser». Når en leser bladets svulmende sportsider, så skulle en ikke tro det var noe nedsettende i å ha vært amatøriddrettsmann.

ORDRE FRA ISRAEL

Men for å bevege oss utenfor landets grenser, så forteller DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG at for opprettelse av luftfartsforbindelse mellom Vest-Tyskland og Israel ble det fra israelsk side stilt den betingelse at det ikke skulle brukes noen «Hermann-Göring-soldater» som piloter! Lufthansa skyndte seg etter ny tysk mønster med underdanig å meddele His Masters Voice at det skulle sette inn flyvere fra etterkrigstiden.

JOHNSON VANSKELIG Å SELGE

Den avgående USA-president Johnson har hittil forgyves frembudt sine memorarer til forskjellige forleggere. Interessen later imidlertid til å være liten. Selv forlanger han en beskjedne pris av 7 millioner kroner for dem, men det er altså ingen som har villet betale det ennå.

PARYKKFELTTOG

Det er godt i disse vanskelige tider å vite at en har pålitelige NATO-allierte, som for eksempel det forulykkede britiske imperium. England er jo de langhåredeste hjemland og det har vakt stor harme blant den innkalte ungdom i utdannelseleiren Exeter at de som soldater har måttet anlegge kort militær hårfasong. For å utligne dette under permisjoner har ungdommen formelig stormet butikken til stedets frisør for å kjøpe seg parykker.

MADRID KREVER SIN BETALING

Spania er som kjent både det land vesteuropeere fortrinnsvis reiser til og det land pressen i de reisendes land

skjelder mest ut. Det er jo «fascistisk» må vite. Det er vel heller ikke å vente at iallfall den norske presse vil vise større tilbakeholdenhet i fremtiden når det gjelder Middelhavslandene, trass i at det nå er åpenbart selv for de mest tungnemme at Sovjet holder på å gjøre Mussolinis gamle Mare nostrum til et slags rødehav. Spania er som kjent nektet å være med i NATO, hvor en ellers har slike stordemokratier som Portugal og Hellas. Til gjengjeld må USA betale for sine høyst nødvendige baser der. Avtalen er nå oppsagt fra spansk side og det drives forhandlinger om en ny. Grunnen til oppsigelsen er at USA ikke vil levere Spania gratis moderne våpen til en verdi av over 5 milliarder kroner. USA har bare erklært seg beredt til å betale snau 2 milliarder. Og Norge betaler altså for sikringen av sørflanken med grov munn.

NYTT OPPLAG AV MAO

Kinas røde diktator Mao Tse-tung skal nå sende ut et nytt og utvidet opplag av sin «røde bok». Istedenfor de 400 sitater vil det bli 1 000, så da blir vel resten av verdens problemer løst og nødvendige nye instruksjoner gitt. Første opplag av boken kom i 100 millioner eksemplarer på 24 sprog, så han har vel forlenget slått Hitler og hans «Kampf».

Arkitekt

HUSTAD

Bårumsveien 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri